

У попередньому випуску «Замкової гори» (№ 45 за 11 листопада) я вже повідомляв про загибель захисника України з Південного Мальчиків Сергія (вродивий зімкок дворовий). Минулої п'ятниці, коли побачив сайт згаданий випуск нашої газети, Острожчина прощалася з Героєм. Його повернення до рідного дому жителя Рівненщини (без заїду в Острого) зустрічали на колінах, устеляючи дорогу живими квітами. Рівнобарівня іскраєві квіти жителі села та громади також приносили до хати Героя, покладали до труни перед молитвою, віддаючи шану загиблому. Показ кожна із живими квітами в колораз нашого прапора від влади громади Острозької міської голова Юрій Ягодка та староста села Наталія Гурко.

Спершу коротка заупокійна молитва відбулася у домі Героя. Зайти скорботу на процесі з духовним оркестром у супроводі військових вирушила до місцевого храму. Там також провели заупокійну Службу Богу. Її спільно завершили благочинний церкв Острожчини Православної церкв України, протоієрей Юрій Лукашик, настоятель місцевого Рідво-Богородичного храму, протоієрей Ярослав Кричильський та ще три клірики зі сіл Острожчини.

Після завершення богослужіння скорботу процесія вирушила на місцевий центар. Там після спільної заупокійної молитви відбулася громадська панахίδα.

— П'ятого серпня цього року я зі Сергієм мав за честь познайомитися особисто з

бувалій смутко і жалі. Його поспішка, загал, любов до України неабияк надихали. Сергіє і його побратими насправді герої. Дорога родино, риніть найширші співчуття від усієї нашої громади. Ми розділяємо з вами цю важку втрату і скорботу. Вічна слава загиблому та всім Героям! Слава Господу Богу, слава Збройним силам України і слава Україні.

Також виступав священик Свято-Олександрівського храму в Острозі та Кузьми і Даміана в Розаєві, протоієрей Володимир Шевчук, хресна мама загиблого Героя Галина Святещука, двоюрідна сестра Руслана Петрук, священик Ярослав Кричильський. Вони загалували, яким Сергіє був у цивільному житті: добрим, турботливим, мріяв створити власну сім'ю, патріотом України. Вони розповіли, як один із дядьків загиблого, будучи оточеним енкаведистами, убив себе, але не здався в полон.

Присутні військові підня-

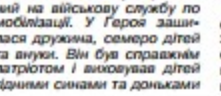
провадили через Острого. Автомобіль зі скорботним написом «На щиті» острозянки зустрічали жовими коридором із державними прапорами та знаменом нашої громади. На майдані Свободи лунала жалісна мелодія «Пливе кача».

Як і в Південному, спершу заупокійна служба Божа відбулася біля будинку загиблого захисника України.

— Я не втомлююся повторювати, що перемога однозначно буде за нами, — зазначив під час свого виступу міський голова Юрій Ягодка. — У нас завжди на першому місці Бог. Сміємо хліб — молимося, збираємо урожай — дякуємо Богу, працюємо, навчаємося, святкуємо — також молимося. Та орда, яка на нас напала, немає нічого людського. Зокрема, православна конфесія за кількістю вірян там займає лише 4 місця. Для нас кожна людина — це окремий асоціат. Я думаю, і в Геннадія Анатолійовича були щасливі мрії. Будувати свій своє життя, мріяв, працював, планував. Прийшла орда й все зруйнувалося. Любішка, передома, загибле. Мабуть, найважча професія — волати. На жалі, не витримав. Державний прапор, передали його рідним, злучав Гімн України та були дані автоматні залпи...

Коли завершував підготовку цієї статті, на сайті Острозької міської ради з'явилася нове скорботне повідомлення. Прочитую його: «Острожчина втратила ще одного синка... З сумом повідомляємо, що 11 листопада під час виконання бойового завдання загинув наш земляк Євстратов Володимир. 45-річний Герой проживав у Слобідці. Безлюбного чоловіка, турботливого батька залишилися дружина та дві донечки. Принесимо співчуття рідним та близьким Героя. Світлий спомин про мужнього захисника України назажди залишиться в наших серцях. Вічна пам'ять загиблему захиснику, якій полегло в боях за нашу вільну, незалежну Україну! Герої не вмирають!».

Клята капцанско-українська війна, на превеликий жалі, продовжує збирати свої скорботні жнива. В усюмо вічна клята кашалія. Я переконаний, що вона кілька сотень років буде споконувати свої Героя в Україні й не тільки. Але нам тепер від цього не легше. Україна вже завітлана окупованій Харсон, майже всю Миколаївську область. Я твердо вірю, що скоро стануть нашими тепер

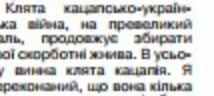

своєї Батьківщини. Донька Героя Світлана Земляна на фронті з 2017 року. Сержантка, військовий медичка 10-ї окремої гірсько-штурмової бригади «Едельвейс», 26 березня 2021 року кинулася на допомогу пораненим саперам поблизу смт Шумів Донецької області, де з побратимами потрапила під обстріл, за що була нагороджена орденом Богдана Хмельницького III ступеня.

«... Усі, хто знав Геннадія, цінували його за ширість, до брату та готовність завжди прийти на допомогу. Він безмежно любив своїх рідних, підтримував, піклувався про них. Важко знайти слова, які б змогли зменшити біль, що переживають рідні, близькі та друзі загиблого. У скорботі й молитві німаю схилимо голови, ушановуючи пам'ять вірного Сина України! Вічна та світла пам'ять Герою України!».

Похоронили Земліна Геннадія в селі Лисичинському сусіднього Шенетівського району. Провели захисника України в його останню дорогу рідні, близькі, військові та багато жителів Острога, Миколаєво, Лисичини й інших сіл краю. Там також підняли Державний прапор, передали його рідним, злучав Гімн України та були дані автоматні залпи...

Клята капцанско-українська війна, на превеликий жалі, продовжує збирати свої скорботні жнива. В усюмо вічна клята кашалія. Я переконаний, що вона кілька сотень років буде споконувати свої Героя в Україні й не тільки. Але нам тепер від цього не легше. Україна вже завітлана окупованій Харсон, майже всю Миколаївську область. Я твердо вірю, що скоро стануть нашими тепер

своєї Батьківщини. Донька Героя Світлана Земляна на фронті з 2017 року. Сержантка, військовий медичка 10-ї окремої гірсько-штурмової бригади «Едельвейс», 26 березня 2021 року кинулася на допомогу пораненим саперам поблизу смт Шумів Донецької області, де з побратимами потрапила під обстріл, за що була нагороджена орденом Богдана Хмельницького III ступеня.

ли державний прапор, яким була накрита труна з тілом. Прозвучав Гімн України. Був даний залп із автоматів. Синьо-жовтий стяг, який мужно захищав Герой, передали рідному братові загиблого.

Ще одне трагічне прощання відбулося минулого вівторка, 15 листопада, — похоронили Героя, мешкавця Миколаєва Земліна Геннадія (вродивий зімкок дворовий). Напередодні, коли вже стемніло (приблизно о 17:10 годин), труну з тілом загиблого

Квіти від влади громади поклали накрита труна з тілом. Прозвучав Гімн України. Був даний залп із автоматів. Синьо-жовтий стяг, який мужно захищав Герой, передали рідному братові загиблого.

Ще одне трагічне прощання відбулося минулого вівторка, 15 листопада, — похоронили Героя, мешкавця Миколаєва Земліна Геннадія (вродивий зімкок дворовий). Напередодні, коли вже стемніло (приблизно о 17:10 годин), труну з тілом загиблого

Перед храмом відбулася коротка громадська панахίδα.

Острозька міська рада та виконавчий комітет висловлюють щирі співчуття родині загиблого захисника України Земліна Геннадія. Геннадій Анатолійович мешкав у селі Південне. Він був волати з кулеметного відділення окремого кулеметного взводу стрілецького батальйону. Помер 12 листопада у шпиталі Львова. З першого дня війни наш земляк добровольцем вступив до лав територіальної оборони, а згодом був мобілізований на військову службу до Збройних сил України. Розділяємо ваш біль втрати та схилимо голову в глибокій скорботі. Нехай огля Всевшнього полегшить гіршоту втрати за найдорожчого для вас людиню. Герої не вмирають! Слава Героєм України!